

nemtrængelige Vildnis, hvori flere forskellige Slags Sangfugle havde bygget Reder; og inde under de store Træer laa nedblæste Grene og halvraadne Stærekasser. „Millionpræstens“ Stolthed, den kinesiske Træbro, var nu ikke stort andet end en Samling mørke Planker. Kun Havens tre—fire store Stenvaser havde trodset Aarenes Indvirkning og hævdede sig over Ødelæggelsens Værk som Urner paa en Kirkegaard.

Frøken Ragnhild og Emanuel, som var kommen til at gaa et Stykke forud for de andre, fulgtes gennem den tætte Hasselgang og kom herfra ud i den brede, aabne Kastanieallé, der dannede Havens Afslutning ud imod Markerne.

Det var den samme Vej, de i sin Tid daglig havde spaseret sammen under livlige Debatter, og Emanuel blev pludselig uimodstaaelig betaget af igen at gaa ene med hende paa disse øde, tavse Stier, af atter at høre den hemmelighedsfulde Hvisken, der frembringes af en Dames Klæder under Gangen, og fornemme den Anelse af Violduft, som ogsaa i sin Tid altid sporedes i hendes Nærhed. Han gik — ligesom den Gang — en Smule foroverbøjet, med Armene lagt korsvis bag paa Ryggen, og saa' mod Jorden; hvorimod Frøken Ragnhild lod Blikket flakke frit omkring, mens hun med sin venstre